

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIO, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANJER, 2'50

EL DARRER APLAÇAMENT

—Pobre de mi!.. No pue pagar... Torni un altre dia... el més que vé... l'any de la picor...
 —Tornaré, però amb soldats i fins a Berlín.

A-l-len-de-sa-la-zar

Aqueix senyor gros, els binocles i la barba blava, de còrpora atlètica, de ventre sortit, de cara fresca entre gut damunt el toll de la, torna a ésser al poder. C'aigut En Dato—materialment català— a pròpia sang—ha tornat a aparèixer el senyor Allendesalazar. A-l-len-de-sa-la-zar... Cal anar poc a poc i amb compte per a pronunciar aqueix nom de sis síl·labes i de catorze lletres. La pronúncia del nom «Dato» és seca i breu, com un tret de pistola automàtica. La pronúncia del nom «Allendesalazar» és llargà i tova. Aicant aquest nom, sembla que un s'engronxi.

Tal és el nou cap del Govern espanyol. A-l-len-de-sa-la-zar. No és en veritat un polític. Ni tampoc una política. No és una idea, ni un procediment. Dins la còrpora de l'actul president del Consell de Ministres no hi ha un esperit. El senyor Allendesalazar no és altra cosa que això: sis síl·labes de catorze lletres. Gairebé unes beceroles... Pot ésser ell l'home d'aquesta hora històrica, envermellida pels núvols de sang?

L'aspra Catalunya

Un dia, en la tertúlia amiga, se protestà contra el qualificatiu d'aspríssima aplicat per un escriptor a Catalunya. El nacionalista més irreflexiu

respongué que Catalunya era i seria sempre dolça, a lo qual objectà un dels presents que confonia l'esperit amb el clima.

No'ns il·lusionem amb unes suposades dolçors. Som gent esquerra i dura, i ho hem estat sempre, i les nostres culminacions històriques són esclats de duresa. Aquestes culminacions se diuen Indíbil, els almogàvers, els alçaments sota els Felips, la guerra antinapoleònica, els guerrillers, els voluntaris, els anarquistes... Totes les històries són així—se'ns respondrà. Certament, ho són. Però és que arribat el segle XIX, Catalunya accentua la seva aspror. D'ella surten els «cabeçillas» més crudels, les multituds més homicides, les autoritats més sanguinàries—el comte d'Espanya, Cabrera, les matances de presoners carlins i de frares, arrossegament d'En Bassa i de policies, morts de fabricants, crema de fàbriques...—

Jo he volgut explicar-me aquesta contradicció de l'ànima catalana, mesurada, sòbria domèstica, pràctica i hemofoba, mentre no s'apliqui a la política, i contràriament, esbojerrada, somnia-truites, insurgent i hemòfila quan se projecta en la vida pública, lo mateix en l'orientació conservadora que en la revolucionària. Per això an aquí s'han produït els carlins més ferm, els republicans més exaltats i els anarquistes homicides. Per això, arribat l'assassinat d'En Dato tothom presentí que els autors serien catalans. I ho han estat.

Ho han estat i d'això han tornat a fer motiu de recriminació per a Catalunya. Però no pensen que el símptoma és doble, que's dona, efectivament, en una zona catalana, una desviació del sentit moral, però que's declara una energia de la raça, que per cent causes deriva cap al crim. L'ideal que tots hem de practicar és la canalització d'aquesta energia vers una acció arquitectural, imitant en el problema social, lo que s'ha realitzat en el nacionalista. Perquè tan catalans són els nacionalistes com els sindicalistes, i no obstant, el nacionalisme no ha tingut mai ni una hora de violència i ha aconseguit, amb una energia sostinguda, articular una iniciació d'Estat.

Tal vegada el més gran honor dels directors nacionalistes sigui el de no haver remogut els instints subversius i agressius dels catalans polítics. En canvi el problema social no ha tingut més que propulsors d'insurgències, quan, fatalment, per fatalitat que els catalans porten a la sang, havien de produir-se els fanatismes.

La canalització de l'energia obrera vindrà,

quan arribi als nostres obrers el convenciment de l'eficàcia de lo col·lectiu contra l'esclerilitat dramàtica de lo individual. Ja han començat alguns aquest proselitisme, però encara hem de baixar el front per les vesanies homicides.

PARADOX

De "Lluís" a llibertari

ots els diaris han contat el detall que En Pere Mateu, un dels que mataren an En Dato, és fill d'una família catòlica i religiosa. En un diari de Tarragona hem vist consignat el detall que el terrorista agafat a Madrid formà part dels «Lluïsos» en els temps, no gaire llunyans, de la seva adolescència.

No volem deduir dels antecedents religiosos d'En Pere Mateu conseqüències tendencioses ni excessives. Però farem remarcar que els casos d'aquesta mena són molt fre-

qüents en la història de la criminalitat política. Són en gran nombre els anarquistes més o menys famosos que han estat educats religiosament.

Vol dir això que l'educació religiosa tingui influència sobre el curs tràgic de les idees d'aqueixos joves? No caurem en el sectarisme de contestar afirmativament aquesta pregunta. L'experiència de cada dia ens mostra que en tots els camps polítics i religiosos hi ha bons i dolents, justos i pecadors. Tan fanàtic és el catòlic que té a males persones a tots els que no són de la seva comunió com el lliurepensador o el descregut que no admet l'existència de la bondat i la lleialtat en l'esperit dels homes religiosos.

Però sempre resulta que les creències religioses i l'educació devota no donen immunitat contra les idees extremistes ni contra els impulsos agressius que porten a l'atemptat personal. Reconequem, doncs, que el problema de la bondat i de la maldat humana no radica essencialment en l'educació.

Una cosa interessant que pot assenyalar-se, és l'art de dissimulació que acostumen a posseir els homes de idees exaltades que procedeixen del camp religiós. En certs col·legis devots, l'equivocat sistema educatiu avesa els nois a fingir, a amagar els seus pensaments, a guardar dins la seva ànima, com en un profund sepulcre, les seves veritables opinions i els seus reals propòsits. D'això en ve la hipocresia sistemàtica. Sovint es pot notar en els homes fets els senyals que en el seu obrar, en el seu parlar i fins en el seu mirar, ha deixat el sistema educatiu a que han estat sotmesos.

L'assassí d'En Dato és un exemple del que diem. Era anarquista i terrorista; i ningú, fora d'uns pocs companys de idees, ho sabia ni ho sospitava. Els que el coneixien i el tractaven, no se'n poden avenir que sigui ell un dels qui mataren a En Dato. I si no hi hagués, apart d'un conjunt de detalls reveladors, la pròpia confessió del delinqüent, molts creurien que's tracta d'una confusió o d'una planxa policiaica.

De «Lluís» a llibertari. Ve't aquí dos termes que semblen allunyats com els antípodes. I, no obstant, sovint veiem com es passa, amb una mena de salt mortal, d'un extrem a l'altre.—FULMEN.

En Samblancat perillós?

Diuen de Madrid que, entre els subjectes perillosos que, amb motiu de l'atemptat contra el senyor Dato, ha «trincat» la policia aqueixos dies, hi figura el notable escriptor i periodista Angel Samblancat.

No és la primera vegada que l'estimat amic nostre ha exercit de víctima propiciatòria. Els que no saben pesar en les justícies balances la valua de les idees, agarrotades constantment a Espanya per gents que ademés de patir una miopia aguda, llegeixen encara amb les ulleres fumades de la Defensa Social, li tenen, com vulgarment se diu, «el dit a l'ull».

Per la força de la costum, En Samblancat ja s'ho deu pendre resignadament. Però cal que els seus col·legues periodistes en protestin, o quan menys es dignin sollicitar urgentment la llibertat del valent publicista.

Fem vots perquè així sia.

Camí de l'evolució

En Maura s'ha aplicat aquesta vegada a sí mateix el «Maura, no!»

Obeint a consideracions de caràcter íntim, ha declinat l'honor de formar un govern.

Com és natural, ha volgut disfracar el seu allunyament voluntari de al cosa pública, amb la impossibilitat d'agrupar als elements conservadors, que, segons se sap, són pocs i mal avinguts.

Lo cert és que, segons ha pogut deduir-se clarament, tenia En Maura tantes ganes de ocupar la presidència del ministeri com de tirar-se al mar.

Cal respectar aquesta decissió d'En Maura, en la que, ultra la seva conveniència particular, hi ha influït, potser, el convenciment de que no és ell l'home que en l'actual moment necessita Espanya. El pensar de que pesen les circumstàncies que a través bona cosa més que les seves condicions de governant.

Hi ha, amb tot, qui creu an En Maura l'home providencial per excel·lència. Qui opina que és el polític mallorquí una mena de pomada miraculosa per a les nafres que's mengen la saya del país.

Per a aquest suposa la decissió d'En Maura una grossa desgràcia. Per als que tenen consciència de la realitat, més que mai difícil i dolorosa, representa el desmenjament d'En Maura un episodi sense ombra de importància.

Aspirava En Maura a la col·laboració d'En Mella, de l'Ossorio, d'En Cambó, d'En La Cierva... Posin-se la mà al pit, i diguin si era el programa per covar una mitjana esperança.

En circumstàncies normals, en hores per cert ben diferents de les que actualment vivim, s'han posat En Cambó, En Mella, En La Cierva i l'Ossorio a prova. I així ens llueix el pèl.

Val a dir que entre els elements que's procurava En Maura i els agrupats per l'Allendesalazar hi ha ben poca diferència.

Lo trist és que'ns arribi el nou govern a l'hora mateixa en que hauria sigut de desitjar un ministeri nacional, capable d'infundir respecte i confiança en l'opinió.

Consolem-nos, pensant que si no'ns agrada el govern que se'ns acaba de donar, se'ns en oferirà un altre de pitjor.

Així va Espanya evolucionant i posant-se al compàs del temps.

Serà cert lo de que no tenim remei?

Déu dona faves...

En Mella, amb el que pensà En Maura per a formar govern, ha dit l'enfado que la designació li havia causat.

Creu En Mella que la preferència dispensada a ell per a En Maura, implica un agravi ans que una satisfacció. Pensa que el supo-

Tontes preocupacions

—No t'hi encaparris, dona. També m'engreixo jo, i ningú se'n extranya.

sar-lo capaç d'acceptar una cartera representa una ofensa als seus ideals polítics, que col·loca per a damunt de tots els patriotismes i les conveniències de caràcter personal.

L'Ossorio, en canvi, ha deixat entreveure el gust amb que's sacrificaria, a desgrat de la seva modestia i de repetir un dia i altra que és un senzill soldat de renglera. D'a quarto la renglera, podria afegir l'Ossorio, sense temensa de mancar poc ni molt a la veritat.

L'actitut d'En Mella, contrasta notablement amb la observada per a la llopada política, freturosa d'apropar-se com més aviat millor, a l'olla del Pressupost.

Es un detall que convé anotar. Com interessa tenir en compte el gest de En Romanones, que tampoc trobava inconvenient en anar on el portessin i en les circumstàncies que convingués.

Alabats sien el desinterès i la convicció dels nostres polítics, que no reparen en minúcies, ni tenen escrúpols de cap mena, amb tal de contribuir a la nostra felicitat.

I nosaltres tant indiferents, per a no dir desagrats.

Qüestió de carnadures!

Patriotisme

Les circumstàncies són difícils.

La situació social i econòmica d'Espanya és greu. La mort d'En Dato obliga a tothom a posar-se en condicions de fer els més grans sacrificis en ares de la pàtria. El Rey crida an En Maura i aquest, coneixedor de la tasca estèril dels grans partits, decideix constituir un govern que sigui una soma de bones voluntats.

Naturalment, la bona intenció d'En Maura fracassa. Els conservadors de les tres rames, desitjosos de conservar el poder per a ells tot sols, posant la seva ambició per damunt de totes les conveniències nacionals, obliguen an En Maura a entornar-se'n a caseta.

Eh, quin patriotisme?

**

La crisi industrial s'accentua. Les fàbriques tanquen, els tallers pleguen i cada dia són en major número els obrers que estan en vaga forçosa.

La vida continua cara. Molts industrials podrien vendre les seves existències un xic més barato i així els fóra fàcil fabricar novament a millor preu ja que les primeres matèries van a cap diner.

Malgrat ésser la solució tan de sentit comú, els nostres industrials no volen baixar els preus; i un vestit costa un ull de la cara. Els nostres patriotes industrials prefereixen enviar el gènere a les Amèriques mal venut i mal cobrat, a rebaixar una malla dels preus a que els dona la gana de vendre.

Oi, que patriotes?

**

I tothom entén el patriotisme de la mateixa manera. La pàtria és la consecució de les nostres ambicions, o la inflor de les nostres butxaques, o la satisfacció de les nostres vanitats. Mai el bé comú.

Mala gent són els descastats, els sense pàtria, els desarelats de la terra on han nascut, però són molt pitjors els hipòcrites que fingint un patriotisme que no senten, treballen constantment contra la pàtria, empobrint-la per a enriquir-se, deshonrant-la per a enlairar-se i entrebantant amb la seva copdícia, les seves ambicions o les seves estupideses la marxa progressiva de la nació espanyola.

JEPH DE JESUPUS

LA XAFARDERA

Pasquala la valenciana, expulsada de la Habana, no per santa, cada dia, al safreix, adrogueria i al forn de la carretera actua de xafardera.

Sens sabè el per què ni el com sempre diu mal de tothom. Fins dels seus parents s'ocupa

La festa de les palmes o l'eliminació d'En Maura

—Jerusalem, Jerusalem, com més anem, menos valem!..

i en canvi no's preocupa de llimpià els mobles, la sala i la roba on s'hi exhala, ademés de altres aromes, no de roses ni de pomes, una furtó com de màstic que les tripes mou de fàstic.

Amb tiretes o bé llises igualment talla camises al amic que al conegut sense fer-hi cap embut; i més prompte que la dalla amb la llengua tot ho talla. Per xò el poble en plebiscit unànim ha decidit demanar semblant brutícia al davant de la justícia qui, indignada, seriament, li ha dit terminantment:

—Com que la seva incultura sobrix ja de la mesura ha acordat el Consistori que dintre un plaç perentori se'n vagi lluny d'aquest poble puix que son procedi innoble la fa indigne de está aquí. Es tot quant li haig de di.
—De modo que se'm desterra?...
—An aquí no volem guerra.
—Doncs si no hi ha altre remei acato lo que és de llei però, abans, si el poble deixo, rotundament exigeixo que se'm digui a on haig d'anar.
—A on?... a xafardejar!

AGUILETA

RECOMPENSA

La Mimí acabava de llevar-se i, per consegüent, és inútil fer remarcar que no era gaire demati.

Mig adormida encara, havia deixat relliscar als seus peus l'impalpable i transparent camiseteta de seda que cabia dintre del puny. Després d'una ullada al mirall que reflexava la imatge ardent de llur carn jove i rosada, es disposà a pendre el bany.

La fràgil nena rossa ja començava a tremolar sota la moxaina glaçada de l'esponja, quan el timbre del cancell trucà amb tanta violència, que fins el cor de la Mimí feu un saltiró. Obrí desmesuradament els ullassos i la boqueta.

—Qui és aquest galifardeu que vé a importunar-me?

A aquesta desagradable benvinguda formulada en veu alta, respongué la veu de la serventa que, amb la porta entreoberta, digué:

—Hi ha un senyor de baix preu que pregunta per vostè.

—Quin aspecte té?

—L'aspecte no és gaire bonic, però diu que si s'ha atrevit a venir és perquè porta bones i honrades intencions.

—Bé, però com és?

—Diu que fa exploracions burillesques de

cap a cap de la ciutat, dormint pels portals de l'estació de Sarrià...

—Valent pinta deu ésser! Dona-li un ral i que vagi en nom de Déu.

Al cap de poc, se sentí com cridava la serventa per a impedir que aquell desheredat entrés a veure a la Mimí, com ell pretenia.

—La meva missió és honradal—cridava.

Al sentir la Mimí aquella cridoria, i disposada a acabar amb aquell brètol, es posà una bata i sortí.

El negociant de burilles, al veure-la, quedà boca-badat i mansoi com un salta-taulells davant de l'amo. Després, mirant a terra, digué:

—Es vostè, la senyora que cerco?

I com que la Mimí, mig confosa, no sabia què respondre, ell continuà, encara que amb veu llastimosa:

—Comprenc que l'emoció la privi de contestar-me. Són moltes, les dones formoses que s'han emocionat davant meu! Doncs bé: no vull fer-la patir més. Dijous, anant a la caça de la llagosta, vaig trobar aquest bitlleter. Jo, home sense màcules, tinc la cavallerositat de tornar-li junt amb el papiro de cinc centes pessetes que hi havia dintre.

Mimí, estranyada d'aquell acte, exclamà: —Oh! això sí que és ésser pobre, però honrat! Mercès, bon home, mercès. Julieta, dona-li deu duros...

Però l'home brandà la testa i afegí:

—Jo no vull diners. Es una altra, la recompensa que jo vull demanar a la mimí. Per a vostè no és res i per a mi serà moltíssim.

La Mimí s'havia aixecat d'un bot, inquieta.

—Doncs què voleu?—li demanà.

—Permeti'm abraçar-la.

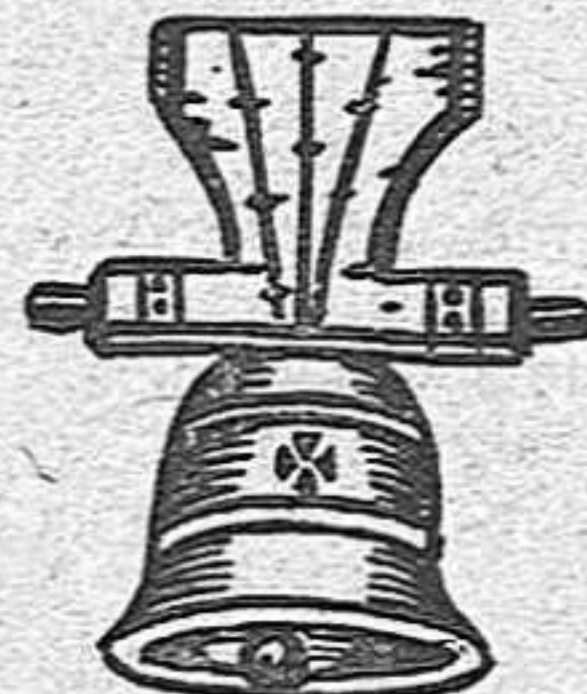
I l'home allargava els braços amb aire suplicant. Però la Mimí ja havia desaparegut. Se la sentia a una altra habitació, cridant com una boja:

—Dóna-li els cent duros, Julieta, però que se'n vagi!

I reconduint-lo mig idiotitzat vers la porta, la gentil serventa li digué a cau d'orella:

—Aneu a pendre un bany, a que us afaitin i a comprar-vos un trajo. Després, quan estigueu a punt de solfa, torneu aquí i jo us garanteixo que, amb el que us sobrarà de les cinc centes pessetes, obtindreu de la senyoreta tantes abraçades com voldreu, i fins us en quedaran per a donar-me una propineta.

FERRAN CAÑAMERAS

Ja està ben fresc!

De totes les noves carteres, la de més volum, la que més pesarà també, serà indubtablement la d'En La Cierva. Cal tenir en compte que és ell l'home de les anotacions i dels paperets, mestre en tota mena de minúcies i tiquis-miquis personals.

Aspirava a ésser ministre. L'Allendesalazar, que ha volgut abans que tot, treure's del davant un enemic que li semblava perillós, oferí a En La Cierva el lloc d'Hisenda. El cacic de Mula, fent-se el melindrós, digué que acceptaria el figurar en la combinació, cas de que se'l deixés anar a Foment.

I a Foment ha anat, mercès a la debilitat i a la por de l'Allende, que no vol contrarietats, ni disgustos de cap mena.

L'Allendesalazar, que ha volgut complaure a En La Cierva, trobarà en el pecat, la penitència del seu acte.

Si perillós és En Lacierva en la oposició, ho és molt més del poder estant. L'infelicit president del Consell pagarà cara la debilitat tinguda amb En La Cierva, que el posarà en deu mil compromisos. Que l'arrastrarà a tota mena d'emboïcs.

Si siguessim enemics personals de l'Allendesalazar, ens donariem per ben pagats, amb sols saber que disposa de l'apoi i de l'amistat d'En La Cierva.

Tan mateix, no és cosa d'arrendar-li les ganàncies.

ALEMANYA CANTA

«Mentres les bales xiulaven, recordeu vostra cançó?
No passareu, deieu sempre;
No passareu; no, no i no.
Doncs ara ens toca a nosaltres el torn, i també cantem.
¿La sentiü la cançó nostra?
No pagarem!»

»En và amb un feix de factures a intimidar-nos veniu:
una renglera de números es cosa que aviat s'escriu;
mes com que, encara que joves, el dit ja no'ns el mamem, per primera providència,
no pagarem.

»Nosaltres vam fer la guerra, com mil vegades hem dit, no per dar-nos importància, sino per treure'n profit.
I quan la nostra desfeta esmaperduts roseguem,
¿encara ens veniu amb comptes?
No pagarem.

»Cert és que la vam fer grossa, que vam sembrà arreu el mal, però, quan se va a la guerra, ¿volem res mes natural?
Reconeixem el desastre i de cor el lamentem,
però en quant a lo altre, nonis,
no pagarem.

»I no per falta de ganes, com veniu a suposà, sino perque és impossible treure res d'allí on no hi ha.
La nostra guardiola és brida, amb reserves no hi comptem;
per lo tant, deixeu-ho corre,
no pagarem.

»Que passareu la frontera?
Que ocupareu poblacions?
Tot això es lladrà a la lluna i nodrir-se d'il·lusions.
Soferts i callant per força, nosaltres ho aguantarem,
però entre tant, no cal dir-ho,
no pagarem.

»No'ns valdrà ser perfidiosos ni fè a tot'hora l'ull viu, doncs en el ram de dà allargos, l'Alemanya en sap un niu.
I, succeeixi el que's vulgui, desde ara segurs estem de que al fi de la jornada
no pagarem.»

«Així, Rhin enllà, avui canten, tan clar, que ja amb certa pò, el món es diu: ¿De quin modo va acabà aquesta cançó?
Veiam, neutrals sense culpa, si, per compte que tinguem, serem a l'últim nosaltres
qui pagarem.»

C. GUMÀ

ELS "PASSOS" DE LA PASSIÓ DEL CONTRIBUENT

El sopar dels apòstols

A l'Hort de «Jatpotsamani»

La detenció

El martiri

Davant de Pons Pilats

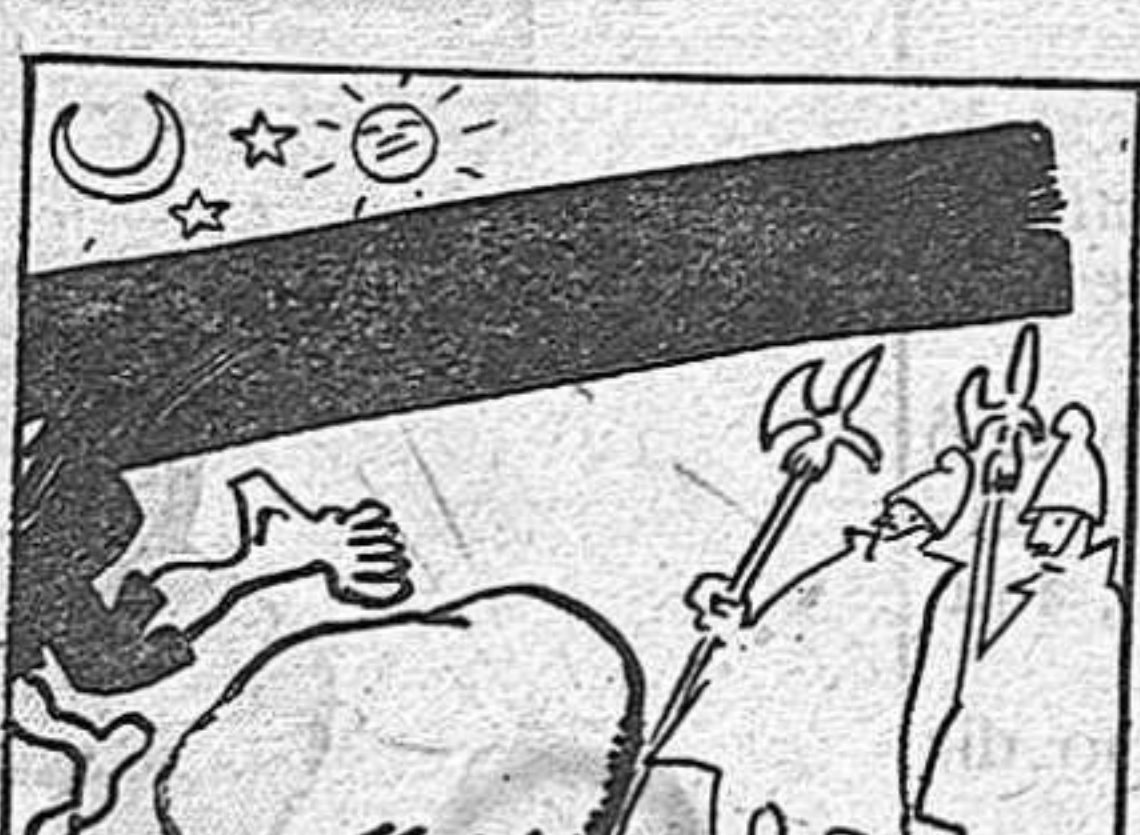
—Kaifas aquí, desventurat?...

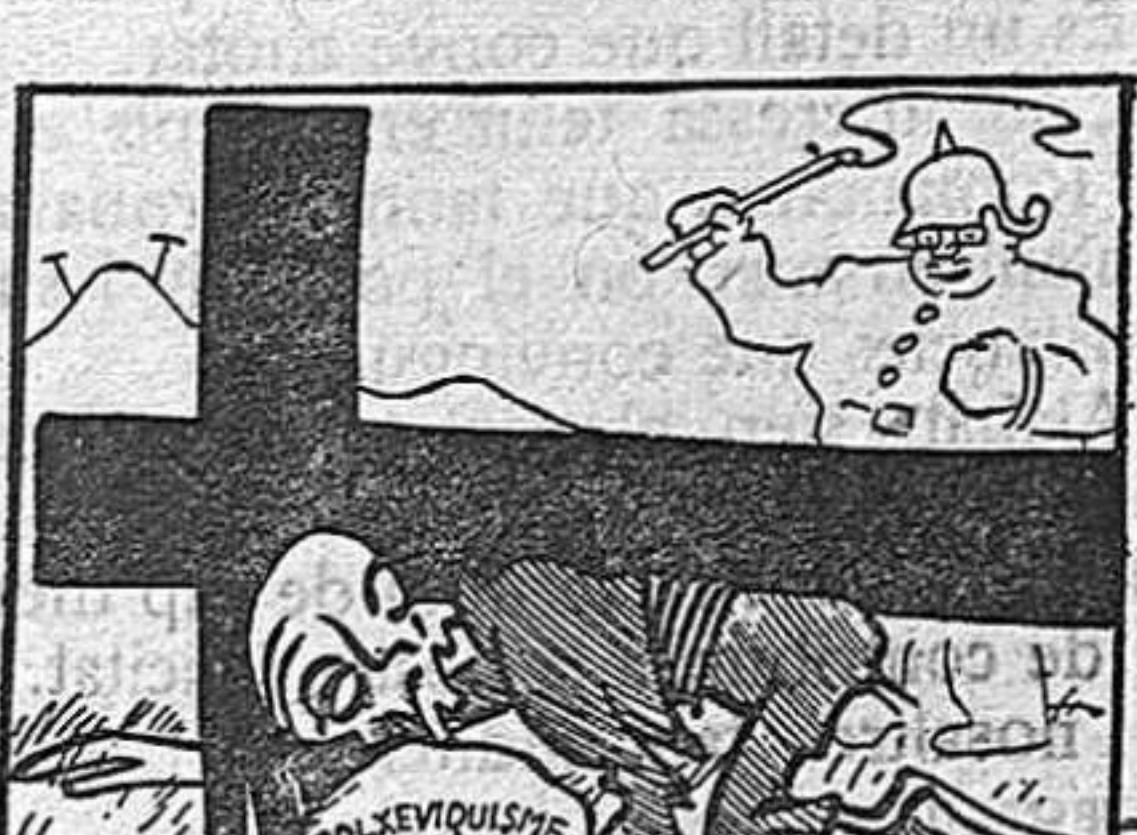
Carregant la creu

La primera caiguda

La segona... a Barcelona

La tercera... a Madrid

La verónica

L'Inri infamatori

Les llançades

Les set paraules

A quan la ressurrecció?...

ESPERANT

Als naufragats dels bancs quebrats els hi han dit:—No es desesperin... tot ho cobriran... esperin.— I esperen però... *assentats*.

Sol esperar, neguitós, a la raspa el senyor Esteve quan li porta, així que es lleva, el calmant per a la tos.

Espera el simpàtic Foch que no farà, algú, el rebec o li darà un altre gec de garrotades *ad hoc*.

Pensant, tothom, en la Lliga o Societat de Nacions, n'espera resultats bons si els grans homes no fan *figa*.

Si en fan, per dreta i esquerra, pel davant i pel darrere, hi ha qui espera, i no amb retràs, que estalli una nova guerra;

quins tipus formats de fang, sense cor, però molt astuts, per a fer negocis bruts esperen... que hi hagi sang.

I, per ésser la diada, felicito a tots els que se'n diguin, però no'n siguin.

Després, a totes les *Pepas, Ponas, Pepetas i Pepitas; Jeps, Beps, Peps, Pepets i Pepitos* de la *Mata* i pobles agregats.

Finalment, vui felicitar a totes aquelles noies a les quals Sant Josep els hi va passar el ribot... Per molts anys!!

PEPET DEL CARRIL

Ha pujat al candellero un home políticament estancat i anodí: l'Allendesalazar.

Un home de figura de retaulè que no governarà perquè Déu no l'ha criad de prou talla, encara que passi del metre i pico.

Déu la seva sort a una desgràcia i això és detall malestruc.

Molts espanyols sembla que estan contents perquè l'Allendesalazar porta nous ministres que són d'aquelles persones que no havíem sentit nomenar mai.

—Menos mal, que porta gent nova!— diuen els optimistes.

Però ai, que de vegades aquesta gent nova solen ésser gats vells.

Gats amb unghes rabioses, o patums.

Llegeixo:

«Los turcos se han apoderado de Bétum.»

Gent estalviadora, que s'enterà de la puja del preu dels llimpiabotes i ara 's vol netejar les sabates a casa.

Per què no ha pujat En Maura?—la gent es pregunta.

Molt senzill.

Perquè la seva política, gènere molt averiat s'ha ressentit fa temps de la «ola» de baixa.

Dimarts a la nit va corre per Barcelona la notícia que a Madrid havia tingut lloc un altre atemptat polític.

Aquesta vegada senyalaven com a víctima un famós capdill republicà.

Per les Rambles, s'ho comunicaven les gents.

—Sap Fulano?... Ha sigut víctima de un atemptat.

—I l'han mort?

—Cà... Mala herba...

Fins els diaris més adictes als veïns del «Pla de Palació» surten aqueixos dies taxats, esmotxats, retallats i fets una desgràcia.

Es que hi ha algú interessat en no volguer que's propaguin els detalls de la detenció de

En Pere Matheu, matador d'En Dato, i sobre tot que no's reproduïxin les seves declaracions.

Però... si el *curioso lector*, se'n vol enterar, que no pateixi.

No ha de fer sino comprar un diari de Madrid.

En una taverna:

Déu de Valls!

Un que ho sent.

—Amb un n'hi ha prou!

Uu altre:

—Mireu que us agafaran!

Al senyor La Cierva l'han fet ministre de Foment.

De Foment?

Ja sé què fomentarà:

Les males passions dels de baix i el terrorisme dels de dalt.

Per mitjà de una carta servil que enclou una gran impuresa de esperit polític, En Paquito Cambó ha donat públicament una gran ensabonada an En Maura.

Per tant, l'il·lustre mallorquí, agrait, així que formi Govern, el cridarà a la seva vora i aconsellarà al rei que li dongui el títol de Príncep del Congo.

S'ho mereix per la propaganda sabonera.

A Turquia, un anarquista ha disparat contra el President del Consell, matant-lo.

Els turcs, com de costum, no volen ésser menos que'ls espanyols.

Sempre a la mateixa altura; més ben dit, a la mateixa *baixura*.

Llegim en un diari de Madrid.

«El conde de Limpías no autorizarà en lo sucesivo la fabricación de buñuelos».

Ve't aquí una disposició que no podria donar-la l'alcalde de Barcelona.

Perquè aquí els *buñuelos* més grossos, comencen per fabricar-los a la Casa Gran.

Espantós cataclisme.

La fi del món s'acosta.

Que no s'ho volien creure? Doncs *La Vanguardia* ho diu i si no llegeixin:

«Estos y no otros son los frutos de una sociedad sin Dios».

I segons els apòstols: «El que estigui deixat de la mà de Déu, irremissiblement està perdut».

Per més que, nosaltres tontos, però, no tant. A ben segur que això es una camama que'ls sotanes ens tractaven de fer empassar amb l'aviniència del qui ho ha escrit. Sino vegin, la setmana que vé s'acaba la Cuaresma, els pollastres s'han encarit i es diuen poques misses i això vol dir que si hi ha pessetes Déu tornarà, de lo contrari tothom condemnat. Però vaja, hem vist la llauana.

Ens enterem...

«El detenido es catalán...»

«No tiene aspecto feroz...»

Que aprengui En Cambó del concepte que ens tenen els d'allà les altures, per més que an ell el concepte que'n tenen és el de un llop més bé que un bè negre.

El Consell permanent de la Mancomunitat està buscant una fórmula per a enviar al Sant Pare una mostra d'agraïment per haver fet aquest, cardenal a un bisbe català.

Poden enviar-la per correu.

Les «muestras sin valor» van per correu perfectament.

Sanyó Sala, Sanyó Sala!

Qui li ha dit a vostè que no convenia que en el ministeri nou hi entressin elements regionalistes?...

A tant arriba la ràbia contra els de la Plaça de la Cucurulla?...

Ja no hauria d'ésser dels *Rivadeneyras*!

Altrement, ... ¿que també el criden a consulta a vostè?

Mai ho hauriem dit!

Que està de broma el seu toçayo!

Així que sigui un xic més entrada la primavera, En Francisquet Cambó se'n anirà a Buenos Aires.

El que deu pensar l'home:

—Allà la pell està més segura, i de passada farem algun negociet.

Darrera sentència del filòsof Xenius:

«En matèria política, havem de deixar la flauta per la lira.»

Com ho faran els burros flautistes de la «Lliga»?

S'hauran de comprar un *pito*.

A la classe de doctrina:

—Quants són els sagraments?

—Sis.

—No, maco; són set.

—Són sis.

—Vés comptant: bateig, confirmació... fins al matrimoni.

—Es estrany doncs. El pare diu que el matrimoni i la penitència són una mateixa cosa...

Un eminent religiós anava visitant convents en una ciutat de França.

En un d'ells li ensenyaren, entre altres relíquies, la veritable testa de Sant Joan Baptista.

—Alabat sia Déu!—exclamà.— Amb aquesta són sis ja les «veritables» testes de Sant Joan que m'han fet adorar.